

tiken“, „Vort Land“ og „Social-Demokraten“, det er den ledende Traad for deres Fællesbestræbelser at vælte det, som kaldes: det simple Bonderegimente, som de ere enige om at mene, at vi have her i Landet. Det er det glædelige for mig, at man aldrig har kunnet vise, at dette Bonderegimente har skaffet sig eller søgt at skaffe sig Fordele paa andre Samfundsklassers Bekostning. Dette samme Bonderegimente har støttet ogsaa indtil Rundhaandethed Kunst, Videnskab og andre aandelige Bestræbelser. Takken, vi have faaet derfor, har vel været saa som saa. Nej, dette Bonderegimente har til Opgave at støtte alle lige i Kampen for Tilværelsen saa vidt muligt. Disse nævnte krigsførende Magters væsentligste Maal er at faa Bondestandens politiske Indflydelse knækket, og det mener man at naa, naar Venstrereformpartiet er splittet og dette Ministerium fortrængt, og deri have de i nogen Maade Ret. Men alle her i Landet, der tro, at man især i Landbefolkningen finder den aandelige Sundhed og moralske og økonomiske Styrke, der er den nødvendige Ballast, hvis det danske Folk skal klare sig paa Livets vanskelige Sejlads, tror jeg ville rejse sig til Modstand mod disse krigsførende Magter. Det er ikke alene for Løjer, at Venstre har ført denne lange politiske Kamp, og derfor er det min Tro, at alt, hvad der er Venstre ud over Landet, vil rejse sig til Værn og til Støtte for Regeringen og Regeringspartiet, for os, der ere blevne tilbage sammen med Regeringen, efter at „Intelligensen“ har forladt os, og vil kræve med Styrke, at denne Regering skal have Tid og Lejlighed til at vise, hvad den vil og kan.

Det er Sagen: Man vil paa ingen Maade unde Regeringen Tid og Lejlighed til at vise, hvad den vil eller kan. Ministeriet har kun siddet kort Tid, men forinden det har faaet Lejlighed til at vise, hvad det eyner, skal det styrttes. Iveren for at faa dette Ministerium, som man kalder et Overgangsministerium, styrtet, kan maaske ogsaa skyldes Frygten for, at det skulde vise sig, at dette Ministerium var i Stand til at gennemføre Venstres Krav paa mange Omraader og derved netop ganske ødelægge særlig det ny Partis Eksistensbetingelse, saa at det fremdeles, som hidtil, maa vedblive at svæve i Luften uden at have fast Bund under Fødderne. Men jeg mener, at Folket i sin Helhed er meget interesseret i at faa Reformen til Gavn for Erhvervslivet og til Fremme af

større Lighed paa alle Punkter i Kampen for Tilværelsen. De vedtagne Love, siden vi fik Venstreministeriet, saavel som de forelagte Love i denne Rigsdagssamling og de, der ere bebudede at ville komme, ere Vidnesbyrd om, at Venstres Bestræbelser gaa i den Retning. Folket er meget mindre interesseret i, at der skabes politisk Forvirring, selv om der derved skabes Chancer for, at enkelte Personer kunne komme frem, end i at faa gode Reformen.

Man kunde ganske vist tænke sig en endnu ikke omtalt Grund til al det Postyr, der laves Landet over, og til, at der er skabt en helt ny Presse ude i Landet. Jeg kunde tænke mig, at der var opstaaet en stor Mand iblandt os, en Høvdingnatur, der var klar over Maal og Veje for Folket, en Førerskikkelse, som der for enhver Pris maatte skaffes Plads til, uden Hensyn til, hvad der gik i Stykker derved, at han var saa fremragende, at han absolut burde bæres frem for at staa i Spidsen for Landet, koste, hvad det koste vilde. Men ser jeg mig om, ser jeg ham ikke. Jeg ved ikke, om andre se en saadan Mand. Jeg ser ham hverken i Jylland, ej heller paa Sjælland, ja, end ikke paa Fyn. Nej, der findes hverken Kendsgerninger eller et saadant politisk Overmenneske, der kunde være Grundlag for det ny Partis Politik. Denne er efter min Mening væsentlig dikteret af personlige Grunde, i alt Fald for Førernes Vedkommende. Men jeg beklager dem, der følge dem i god Tro, for de ville komme til at se, at de ere førte paa Afveje. Den Politik, de Herrer følge, kan kun føre til Ulykke og Nederlag for Venstre i lange Tider og til Sejr og Fremgang for Højre. Der er intet, der vil styrke Landstingets Stilling som den Politik, de Herrer ville søge at trodse igennem. De Herrer kunne, som de sige, slaa i Bordet for Landstinget, saa meget de ville, det bryde de ærværdige Herrer i Landstinget sig ikke om, det anfægter dem ikke. Et Folketing, der ved visse Personers Intriger oprives indbyrdes i Stedet for at samle alle dem, der ville frem mod Frihed og Fremskridt under de Forfatningsvilkaar, vi nu en Gang have, vil staa svagt overfor det Ting, der siger nej til Fremskridtene. Jeg tror imidlertid, der er mere politisk Alvor hos Vælgerne, i alt Fald paa Landet, hvor jeg kender dem bedst, end de Herrer regne med. Det, Vælgerne fordre ude i Landet, er politisk Arbejde og ikke politisk Rummel.

Til Slutning er der et Forhold, jeg vil omtale, en Ytring, der er fremkommen, og